

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. května 2021 odvolání obžalovaného **M.Š.**, narozeného XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, adresa pro doručování XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 12. 2. 2021, č.j. 1 T 155/2020-320, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 185 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, kterého se měl dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustit tak, že v časných ranních hodinách ve dnech 5. 9. a 6. 9. 2019 opakovaně vždy v podnapilém stavu v XXXXX, na ubytovně XXXXX, v pokoji č. 203, který obýval společně s poškozeným O.G., nar. XXXXX, tohoto sprostými nadávkami a vždy pod pohrůžkou fyzického násilí, že by mohl být napaden, čehož se poškozený obával, donutil, aby si poškozený stáhl kalhoty po kolena a byl od pasu dolů nahý, lehl si na záda a svlečený obžalovaný si na něj lehl a třel své přirození o přirození poškozeného, což vždy trvalo přibližně 10 minut, a to přesto, že poškozený dával najevo, že se mu to nelíbí, že to nechce, že není homosexuálně orientovaný, obžalovaný jednání nazýval „pírkování“ a poškozený toto jednání trpěl ze strachu, že obžalovaný výhrůžky uskuteční a následně v přesně nezjištěné době dne 6. 9. nebo 7. 9. 2019 ve večerních hodinách na témže místě, poté, co obžalovaný vyzval poškozeného O.G., aby se otočil na bok „že mu ho strčí do prcinky“, že to nebolí, což poškozený odmítl, obžalovaný ležícího poškozeného opakovaně nejméně 3x udeřil dnem kuchyňské pánve červené barvy průměru 28 cm s držadlem do zátylku hlavy a nejméně 2x do lokte levé ruky, poté co byl poškozený otřesen, sedl si na posteli, obžalovaný vzal na policiče do pravé ruky kuchyňský nůž o délce 21,5 cm s délkou čepele 12 cm, s rukojetí tmavě zelené barvy, a snažil se poškozeného bodnout do levé části břicha, což se mu nepodařilo, neboť poškozený ráně uhnul, přičemž v průběhu celého konfliktu poškozenému nadával vulgárními výrazy, poté poškozený před obžalovaným ze strachu z pokoje a ubytovny utekl, svým jednáním způsobil poškozenému dvě „boule“ na temeni hlavy, zduření v oblasti kořene nosu, drobnou tržnou ranku na boltci pravého ucha velikosti 1 cm a zhmoždění levého lokte s bolestivostí a s omezením hybnosti, pro kterážto zranění byl omezen v obvyklém způsobu života spočívajícím v bolestech hlavy a hybnosti levého lokte po dobu do sedmi dnů, kterážto zranění byla z lékařského hlediska zcela lehká a přechodná.

2. Za tuto trestnou činnost byl obžalovanému podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku, za použití § 40 odst. 2 trestního zákoníku, uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to kuchyňského nože a kovové pánve, podrobně specifikovaných ve výroku rozsudku. Podle § 99 odst. 1, 4 písm. b) trestního zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení psychiatrické formou ústavní. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu bylo obžalovanému uloženo, aby poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR zaplatil na náhradě škody částku 746 Kč.
3. Proti rozsudku podal obžalovaný odvolání, směřující do všech jeho výroků. V podrobném písemném odůvodnění odvolání, vypracovaném obhájcem, obžalovaný soudu prvního stupně vytýká nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Má za to, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by spáchal skutek, jak je popsán ve výroku rozsudku, v tomto směru setrvává a dále rozvádí svou obhajobu, že se činu nedopustil. Vytýká soudu prvního stupně, že svůj závěr o vině postavil pouze na výpovědi poškozeného G. V tomto směru obžalovaný poukazuje zejména na to, že to byl poškozený, kdo konzumoval alkohol ve značné míře. Poukazuje na to, že by se nedalo říct, že by měl nad poškozeným jakoukoliv fyzickou převahu. Tvzení poškozeného, že měl z obžalovaného strach, se jeví nepravděpodobné. V situaci, kdy poškozený byl zdravým mužem, na rozdíl od obžalovaného, možno jen stěží uvěřit, že by výzva obžalovaného, aby si poškozený stáhl kalhoty, nebo ho jinak napadne, v něm skutečně vyvolala takové obavy, aby v souladu s touto výzvou jednal. Obžalovaný má za to, že jeho verze události, kdy uvedl, že poškozeného udeřil páncíř v sebeobraně, nebyla ničím zpochybněna. Pokud je v rozsudku uváděno, že výpověď poškozeného je základních rysech konstantní, to je možno uvést i ve vztahu k výpovědi obžalovaného. Pokud znalec MUDr. Jaroslav Zvěřina uváděl, že obžalovaný trpí mentálním defektem, v důsledku kterého by patrně mohl po jiné osobě vyžadovat sexuální styk jako protislužbu, tyto úvahy jsou pouze v rovině teoretické. Obžalovaný nepopírá, že si lehl na poškozeného, nicméně kategoricky odmítá, že by jeho jednání mohlo směřovat k intimnímu styku mezi ním a poškozeným, když takto jednal v prvé řadě na výzvu poškozeného, zejména však z legrace a v situaci, kdy byli oba oblečení. Obžalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
4. Odvolání obžalovaného bylo podáno včas, oprávněnou osobou, obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud tak neshledal žádné důvody pro jeho zamítnutí či odmítnutí ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
5. Z podnětu podaného odvolání tak v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek v celém jeho rozsahu, když odvolání obžalovaného směřovalo primárně do výroku o vině, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému skutku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
6. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanovením trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, ostatně to ani nebylo namítáno. Nebyl tak shledán důvod pro zrušení rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
7. Pokud jde o výrok o vině, nalézací soud svá skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění pak odpovídají výsledkům provedeného dokazování, jsou úplná a správná, a ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění dokazování. Ostatně žádná z procesních stran doplnit dokazování nenavrhovala.

8. Soud prvního stupně hodnotil důkazy tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Nutno zdůraznit, že je právem soudu prvního stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu do takového volného hodnocení důkazů zasahovat nepřisluší, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých či pokud zjištěný skutkový stav není v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. To však v tomto případě odvolací soud nezjistil.
9. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že svůj závěr o vině obžalovaného nalézací soud vystavil především na výpovědi poškozeného O.G. Jeho věrohodností se pak odpovídajícím způsobem a pečlivě zabýval. Z pohledu odvolacího soudu zde nejsou žádné skutečnosti, které by specifickou věrohodnost tohoto svědka zpochybňovaly, zejména v situaci, kdy vypovídá od samého počátku trestního řízení konstantně. Je sice pravdou, že v podstatných bodech shodně v průběhu trestního řízení vypovídal i obžalovaný, nicméně u tohoto, na rozdíl od poškozeného, objektivně existoval motiv vypovídat nepravdivě, a sice jeho legitimní snaha odvrátit či zmírnit následky své vlastní trestní odpovědnosti. Naopak případný motiv poškozeného obžalovaného křivě obvinít absentuje. Pokud se obžalovaný hájil tak, že poškozený měl údajně žárlit na svědka Z.P., s touto jeho obhajobou se vypořádal již soud prvního stupně, podrobně vyložil, proč jí neuvěřil, stejně tak proč neuvěřil obhajobě obžalovaného v tom směru, že jednal v nutné obraně (odst. 27 odůvodnění napadeného rozsudku). Výpověď poškozeného pak nestojí osamoceně, nelze pominout především lékařské zprávy ke zranění, která poškozený utrpěl a která zcela koresponduje s průběhem skutkového děje tak, jak jej popsali právě poškozený, nikoliv obžalovaný.
10. Pokud odvolání obžalovaného směřovalo do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, za situace, kdy ten nevybočil z mezí zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu, nemohlo z principu obstát. Odvolací soud nejen že hodnocení důkazů, jak je provedl nalézací soud, ve světle shora citované zásady respektuje, ale zcela se s ním ztotožňuje a pro stručnost ve zbytku na hodnotící pasáže z odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 23-30) odkazuje.
11. Správně zjištěný skutkový stav nalézacím soudem se patřičně odrazil i v tom, jak jednání obžalovaného právně kvalifikoval. Odvolací soud se ztotožňuje s právní kvalifikací skutku, jak ji oproti podané obžalobě soud prvního stupně upravil, kdy čin s ohledem na skutečnosti, které soud prvního stupně uvádí (odst. 31 napadeného rozsudku) nebylo namístě kvalifikovat také jako zločin ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, ale pouze jako pokračující zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonáný, dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Správným je i závěr nalézacího soudu stupně, že obžalovaný se činu dopouští co do subjektivní stránky úmyslně, byť na rozdíl od soudu prvního stupně, s ohledem na způsob spáchání činu a motiv jednání obžalovaného má odvolací soud za to, že se jednalo o úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Nicméně úmysl eventuální ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jak jej vymezil soud prvního stupně, k naplnění subjektivní stránky žalovaného zločinu zcela postačuje.

Soud prvního stupně se v rámci dokazování vypořádal i s náležitostmi subjektu, tedy obžalovaného, stran jeho přičetnosti. Zjištěné skutečnosti, že u obžalovaného došlo k podstatnému oslabení schopnosti jak rozpoznávací, tak ovládací, nalézací soud správně zohlednil při ukládání trestu obžalovanému. Při tom se řídil i dalšími zákonnými hledisky ustanovení § 38 odst. 1 a § 39 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Pokud byl obžalovanému, který byl v minulosti 11x soudně trestán a nenapravily jej ani předchozí nepodmíněné tresty odnětí svobody, uložen za použití § 40 odst. 2 trestního zákoníku trest pod spodní hranicí zákonné trestní sazby, rozhodně se nejedná o trest, který by byl trestem nepřiměřeně přísným a byl by důvodem pro zásah odvolacího soudu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, a to ani za situace, kdy s přihlédnutím k osobě obžalovaného mu byl ukládán trest spojený s přímým výkonem, se zařazením do věznice s ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Správně byl obžalovanému dle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložen i trest propadnutí věci, a to věci, které užil ke spáchání trestného činu.

12. Použil-li soud prvního stupně (důvodně) k uložení trestu pod dolní hranici trestní sazby ustanovení § 40 odst. 2 trestního zákoníku, musel obžalovanému uložit současně ochranné léčení, přičemž s ohledem na závěry znaleckého posudku je zřejmé, že obžalovaný je pro společnost nebezpečný, a pokud za této situace bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení psychiatrické ústavní formou, i v tomto směru je rozsudek soudu prvního stupně zcela správný.
13. Poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna se připojila k trestnímu stíhání s nárokem na náhradu škody v částce 746 Kč za poskytnutou zdravotní péči poškozenému řádně a včas. Obžalovaný vznik této škody způsobil a nalézací soud tak nepochybil, když obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil, aby poškozené danou částku zaplatil.
14. S ohledem na shora uvedené nezbylo než podané odvolání zamítnout podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to **paušální částkou**, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). **Paušální částka** nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč**. (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 4. května 2021

Mgr. Adam Kafka v.r.
předseda senátu